

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

IDUN

FÖR KVINNAN OCH HEMMET

N:R 9 (584).

ONSDAGEN DEN 1 FEBRUARI 1899.

12:TE ÅRG.

PRENUMERATIONSPRIS PR ÅR: IDUN KR. 5:— IDUNS MODETIDN. MED PLAN- SCHER OCH HANDARB. > 5:— IDUNS MODETID, UTAN PL. > 3:— BARNGARDEROBEN > 3:25	UTGIFNINGSDAGAR: HVARJE ONSDAG OCH LÖRDAG. LÖSNUMMERPRIS: 8 ÖRE.	REDAKTÖR OCH UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG TRÄFFAS SÄKRAST KL. 2—3. REDAKTIONSSEKR.: JOHAN NORDLING.	BYRÅ OCH EXPEDITION: KLARA S. KYRKO GATA 16, 1 TR. ÖPPEN KL. 10—5. ALLM TEL 61 47. RIKS 16 46	KOMMISSIONÄRER ANTAGAS ÖFVER HELA LANDET PÅ ALL- DELES SÄRSKILDT FÖRMÅNL. VILLKOR. STOCKHOLM, IDUNS KUNGL. HOFBOKTRYCKERI.
--	---	--	--	--

GLÄDJE I HEMMEN!

HAR MAN RÄTT i att kalla vår tid pessimismens tidevarf? Är det mera ondt om lefnadsfriska människor nu än förr? Tyvärr måste nog svaren på dessa frågor utfalla jakande. Eller hvarför förefaller vår ungdom så ofta blaserad och gammal i förtid? Hvarför har vårt umgängesliv blifvit så stelt och andefattigt? Hvarför är det numera så ondt om fulllödig entusiasm? Ja, hvarför männe hafva folklekarne upphört bland den svenska allmogen och sången tystnat på dess läppar, den gamla sången, som ljöd så full och melodisk, och som vi samlat i våra s. k. folkvisor? Tyder ej allt detta på en aftagande lefnadsfriskhet? Det säges att skulden till den pessimism, som lik en epidemi sprider sig i allt vidare kretsar, är att söka i vår öfvercivilisation med dess lyx och öfverdrifna komfort, dess raffinerade, tidigt smakade njutningar, i vår fin-de-sièclelitteratur, våra öfverdrifna fordringar på lifvet och därmed sammanhängande rastlösa arbetsjakt.

Men om nu så är, att lefnadströttheten eller pessimismen är att betrakta som en frukt, om ock en maskstungen, af vår civilisation, så hvad är väl att göra? De maskstungna frukterna växa ju på samma träd som de friska, och icke kunna vi för de förras skull. förstöra hela trädet? Är det dessutom icke lika omöjligt att hejda ett ondt, hvilket sammanhänger med en högre kultur, som det är att mota en ström i hafvet?

»En liten tufva kan stjälpas ett stort lass,» säger ordspråket, och det ligger i detta ordspråk något särskildt tröstande för dem, som vilja arbeta mot ett ondt, som blifvit ett sam-

hällsont. Att reformera ett helt samhälle, det må oftast visa sig omöjligt, men att reformera sig själf och några andra individer, det är nog icke lika omöjligt. Och af detta, som börjar så smått, kan det ju i tidernas längd blifva en surdeg, som genomsyrar samhället i dess helhet.

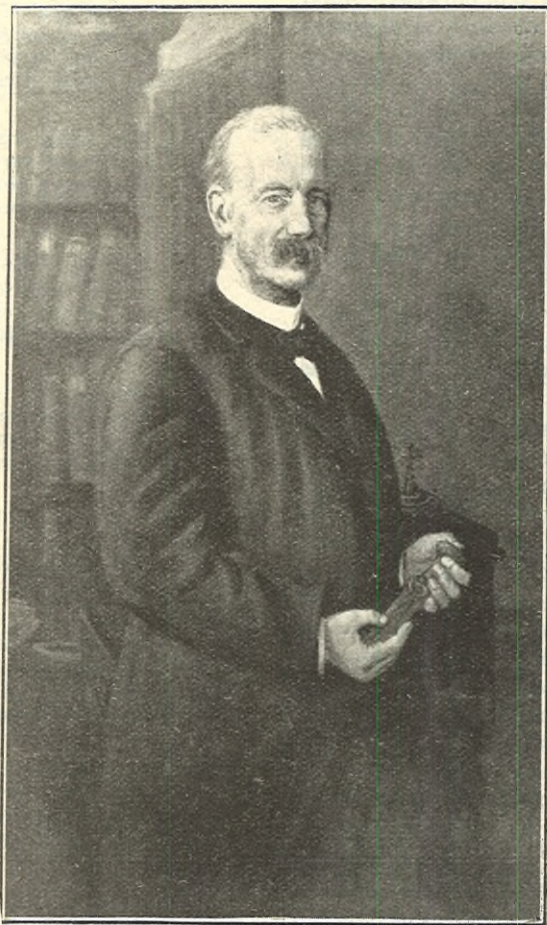
I hemmet skall ungdomen vänjas vid enkelhet och måttlighet, anspråkslöshet och plikt-troget arbete. Och af en ungdom, som fått

de nöjen, som följas i spåren af förslappning, veklighet och lifsleda, de unga välja sådana, som skänka vederkvickelse och förnyade krafter. Smaken för sådana nöjen som skapa »trätte mænd» uttränges bäst, ja, jag vore färdig att påstå, att den uttränges endast och allenast medels smaken för rena och oskyldiga nöjen. Vanan är en af lifvets allra största stormakter, och det är ej blott i mat och dryck, utan äfven med afseende på förströ-

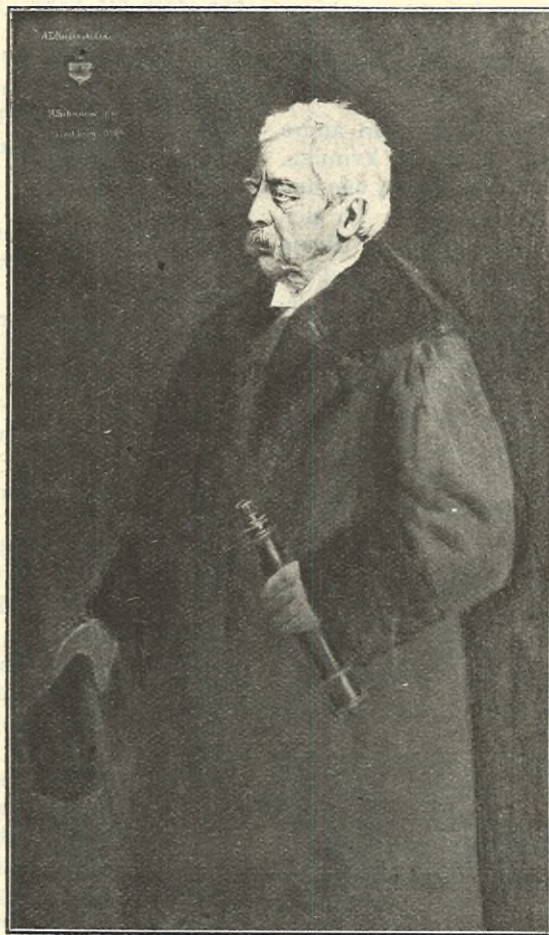
elser, som, med den modifikation, som ålder och särskilda förhållanden medföra, man gärna håller fast vid det, som man en gång blifvit van vid.

De förströelser, jag menar att hemmets lilla värld bör och kan bjuda på, äro så okonstlade som möjligt. De bestå än i det förtroliga, ofta skämtsamma samspråket, än i enkla lekar, i sång och musik, än i gemensam läsning af en god bok, då man under den långa vinteraftonen efter slutadt dagsarbete samlas en stund kring lampan m. m. d. En stunds förströelse af denna art borde höra, så att säga, till vår dagliga diet. Den är lika viktig för att hålla sinnet friskt, som ren luft är af vikt för våra lungor och muskelöfning för våra lemmar. Det borde anses lika orätt och

oförståndigt att försumma att söka vederkvickelse af detta slag som att vårdslösa sin kroppsliga hälsa. För att vinna och bibehålla ett spänstigt och lefnadsfriskt sinne är en sund förströelse en lika viktig faktor som måttligt arbete. Visserligen är arbetet hufvudsaken, och åt detsamma böra och skola dagens flesta timmar ägnas, men aldrig böra vi känna oss såsom slafvar under arbetet. Där den känslan får bli den rådande, där vittnar den om, att något är på tok. Och sällan behöfver man söka länge, innan man finner, att den be-

PROFESSOR OSCAR MONTELIUS.

FRIHERRE A. E. NORDENSKIÖLD.

EFTER OLJEFÄRGSPORTRÄTT AF HANS SCHADOW.

dylika vanor, är det anledning att hoppas, att den större procenten skall stå stark i de frestelser till motsatta vanor, som möta den ute i lifvet, och endast en liten bråkdel falla offer för de sjukdomsfrön, som tiden är så full af. Men det finns ännu något annat, som hemmet bör beflita sig om, för att med hopp om framgång kunna strida mot tidens pessimistiska kynne och dana ett lefnadsfriskt släkte. Så länge ungdom är ungdom, begär den sin del af lifvets fröjder. Det gäller blott att rikta smaken åt rätta hållet, så att i stället för

tungade försummat att använda de smulor af vederkvickelse, som dock stodo honom till buds.

Men är det nu inom hemmet, som den rätta förströelsen skall sökas och lefnadsmodet fostras och vårdas, så borde också alla familjens medlemmar söka att »dra sitt strå till stacken» för att främja hemlifvets trefnad. Erfarenheten visar, att man högre älskar en person och ett hem, som man anser sig hafva någon skyldighet emot, än den person eller det hem, på hvilka man endast ställer anspråk. Att göra sig litet besvär för andras trefnad är något, som nog också förtjänar sin plats bland »goda verk», och i likhet med dessa återverkar det förädlade och lyckliggörande på den, som utöfvar detsamma. De unga i hemmet, såväl gossar som flickor, borde i tid vänjas vid denna lilla pliktutöfning. Den ringaste lilla talang kan härvid komma till nytta, och »alle man på däck» borde vara allmän lösen, särskildt då man samlas till den där läsningen kring lampan. Ingen borde härvid saknas, icke ens familjefadern och ännu långt mindre husets unga söner och döttrar. Aldrig borde läxorna taga så mycken tid i anspråk, att ingen stund blir ledig för dessa enkla förströelser en stund på aftonen. Under vänligt och förtroligt tankeutbyte skall den blyge och slutne känna sig uppmuntrad att öppna sitt hjärta, den alltför språksamme skall vänja sig vid att lyssna till andra; man skall lära känna och förstå hvarandra såsom eljes ingenstädes. Ty »hvar och en är herre hemma», och att känna sig hemmastadd, det är att känna sig fri från tvång, känna, att man är och får vara sig själf.

Om likväl någon särskild mindre än andra får saknas i denna krets, så är det kvinnan. Hon är nödvändigare än någon annan, emedan naturen särskildt kvalificerat henne för den uppgiften att utgöra hemmets centrum. Hvem kan, såsom en sann kvinna, göra hemmet behagligt och tilldragande? Hvem kan gifva ledighet och omväxling åt samtalet såsom hon? Hvem kan vara så uppfinningsrik som hon i fråga om små angenäma öfverraskningar och tillställningar? Hvem kan med så len hand smeka bort rynkorna från den bekymrades panna eller med så mild stämma hviska tröst och mod in i den bekymrades sinne? Hvem har de fina känslspröten, som fortast upptäcka, om något är på tok, och den fina takten, som förstår att skona den ömtålige? Är det ej en ädel och sann kvinna? Har ej hvarje kvinna, hög eller låg, af naturen blifvit utrustad med en makt, som kan verka till särskild välsignelse i ett hem — när den rätt brukas?

Och ägde kvinnan också ingen annan makt i världen än denna, så vore dock hennes uppgift stor, hennes hjälp oumbärlig. Om kvinnorna förstode sig själfva, sin medfödda begåfning och sin egen lycka, så skulle de, äfven om de icke hafva ett eget hem, och äfven om deras egentliga verkningskrets ligger i det offentliga lifvet, dock alltid söka att finna en plats inom ett hem. Och ju mer de lyckas att göra det hemmet till sitt eget, d. v. s. taga sin anpart af skyldigheter och rättigheter i hvad hemmets trefnad beträffar, dess lyckligare för dem själfva och för deras omgifning.

Det har varit och är fortfarande till stor skada, att så många kvinnor — och många utan att drifvas därtill af nödens bittra lag — söka utomhus en verksamhet, som så tar alla deras krafter i anspråk, att de hafva inga mer i behåll för hemmets räkning. Det är så mycket större skada, om, såsom ofta är fallet, deras egentliga begåfning tydligen pekar åt det husliga arbetet. Hela deras väsen får

härigenom en missriktning, som gör dem nervösa och otrefliga i hemmet.

Och säkerligen är kvinnan — modedockan, kvinnobarnet, som lefver för glitter och bjäfs, ej mindre oduglig för sin höga uppgift i hemmet än den kvinna, som genom en dylik snedvridning af sitt väsen blifvit lik ett ostämmt instrument, som endast låter höra gnälliga och skorrande toner.

Kvinnans uppgift bland uppgifter, hennes kallelse par préférence, är att vara den norna, som skall vattna världsträdets rot, så att detta håller sig friskt. Och hvilken som helst sysselsättning, den må vara huru kvinnlig som helst, som gör henne oduglig för denna uppgift, är till skada för henne själf och för det hela, d. v. s. för såväl familjen som för samhället.

De gamla, som ännu finnas kvar från den tid, då kvinnan ansågs uteslutande höra hemmet till, då hvarje i det offentliga liggande verksamhet ansågs opassande för henne, sucka öfver den nya tiden och vilja oftast ej erkänna, att den har något företräde framför den tid, då *de* voro unga. Och vi må ej förtänka dem denna något skefva blick på förhållandena, ty i vår rastlösa tid stå de i allmänhet bra öfvergifna. Hvem har tid att prata bort en stund med dem? Hvem har tid att lyssna till hvad en stapplande och långsam tunga har att förtälja? Alla skylla de på arbete.

För de gamlas, nej, fastmer för de ungas skull, d. v. s. för deras skull, som äro bärare af framtiden, låt oss akta oss för, att vi i vår ifver att vara nyttiga samhällsmedlemmar beröfva familjelifvet dess skönhet. Ungdomen allra minst kan lefva utan skönhet d. v. s. utan glädje. Är hemmet tråkigt och dystert, söka de unga sin förströelse utomhus; få de ej i tid smak för familjelifvets rena, oskyldiga nöjen, så falla de snart rof för de dåliga nöjena. Och den, som en gång blifvit blaserad och fått sin smak förskämd, han finner ej mer nöje i enkla förströelser, utan finner dem endast fadda och barnsliga. Och har detta skett, då har ett smittofrö inträngt i hans organism, och det är fara å färde, att det så småningom undergräver den sunda lifsglädjen.

Därför: låt oss anstränga oss att göra hemmet tilldragande för de unga!

Jag hörde en gång en ung man gifva följande svar på en anmodan till honom att inträda såsom medlem i ett musikaliskt sällskap: »Det vore nog roligt att vara med därom, men jag vill det likväl icke, ty sällskapets sammankomster äga alltid rum vid den tid på aftonen, då vi alla samlas där hemma och hafva trefligt tillsammans.» Det vore önskligt att vi ägde många ynglingar och många unga flickor med denna smak för sitt hem och många hem med samma tilldragande makt. Då vore nog ej lefnadsfriskheten i fara ibland oss. Ty bland villkoren för danandet af lefnadsfriska personligheter torde få ting kunna jämföras med det lyckliga inflytandet från ett hem, där arbetet går hand i hand med goda och enkla förströelser. Och det är helt visst ej för djärft att våga påstå, att ju flere lyckliga hem ett land äger, dess större är dess kapital af andlig sundhet och hälsa.

SAM.

TILL VÅR ÄRADE LÄSEKRETS rikta vi en vördsam uppmaning att ihågkomma Idun med insändande af fotografier och teckningar, som kunna vara af intresse för vår illustrationsafdelning. Alla hafda kostnader ersätta vi naturligtvis tacksammast.

EN FEBRUARIVISA.

DU LUGNA vintermånad,
vi känna dig igen!
För hvarje gång du kommer,
du blir alltmer vår vän.

Du efter stök och fester
ger åter hvardagslag,
och lugnt och stilla flyter
igen vår arbetsdag.

Det före julen kändes,
som tiden toge slut;
man fejade och sydde
den hela natten ut.

Med skinkor och med korfvar
man gjorde nya rön,
»Gud låte fisken lyckas!»
det var ens aftonbön.

Det stod ej till att hjälpa,
man snäste och var tvär,
och pappa var i vägen,
och barnen till besvär.

Man gömde rara saker
i burkar, stora, små,
och gladt och vänligt lynne
man gömde likaså.

Så kom med helgen hvila
och en och annan fest,
men barnen hade ledigt
och skulle roas mest.

»Hvad ska' vi göra, mamma?
Vi ha ej roligt alls,
ack, om du ville spela
en riktigt lifvad vals!»

Hon aldrig kunnat spela,
men neka var för svårt;
som gamle Nord hon dunkar,
ej konstigt just, men hårdt.

Och än i örat sjunger:
»Nu är det jul igen!»
och »Skära, skära hafre»
och »Fager ungersven».

Men nu har leken vikit
för skolan med sitt tvång,
och unga sinnen stäffjas
vid läxa, svår och lång.

Och mamma lagar ärmor
och strumpor, som fått hål,
den hela garderoben
en duktig granskning tål.

Du lugna februari,
vi hälsa dig igen!
För hvarje gång du kommer,
du blir alltmer vår vän.

Du efter stök och fester
ger åter hvardagslag,
och lugnt och stilla flyter
igen vår arbetsdag.

ANNA BERG.

I FLICKORNAS RUM. SKISS AF HJÖRDIS.

»SÅ DÄR JA, nu få de komma, när de vilja,» sade Anni och hoppade ner från stolen, på hvilken hon stått för att kunna tända ampeln. »Nu är här så fint som möjligt, och ampeln välsignar jag, det skära skenet gör hela stämningen. Eller hur, du?» frågade hon Gurli, som beskäftigt lade sista hand vid kaffebordet.

»... mamma, pappa, Erik, Gunnar, moster, tant, du och jag — jo, den är utmärkt,» kom

det slutligen förnöjdt, då kopparnes antal be-
fanns vara fullt tillräckligt. »Spring nu bara
efter liljekonvaljerna i salongen och ställ dem
här, så är allt i ordning.»

Gurli slog sig ner i soffan och såg sig be-
låten om i deras trefliga näste. Det var all-
tid trefligt där, tyckte flickorna, men så här
med blommor och ljus var det rent af oemot-
ståndligt. Det var helt enkelt den bästa vrån
i hela våningen.

»Usch, jag har riktig rampfeber,» klagade
Anni, då hon fått blommorna i ordning. »Du
är en riktig stygging, Gurli, som inte hjälper
mig, utan bara säger: 'Du måste hålla tal.'»

»Jag har aldrig sagt, att du behöver hålla
tal,» genmälte den lugna Gurli, »du behöver
bara säga, att vi skola sakna dem och önska
dem lycka.»

»Ja, det är vackert så det! Jag får gråten
i halsen, det känner jag, och då farväl med
min oratoriska talang. Men det får gå på
inspiration, så godt det kan, och nu hämtar
jag hit de gamla, så vi alla äro samlade, då
hedersgästerna komma.» Och borta var Anni
för att om en minut föra med sig far och
mor samt de båda äldre damer, som inbjudits
till flickornas lilla fest.

Det var en afskedsfest, som de gåfvo i sitt
 eget lilla rike för tvänne barndomsvänner, som
i dagarne aflagt sina respektive examina och
nu skulle lämna det hem, som de allt se'n
sitt första studentår ansett som sitt eget.

»Hör du, mor, stumporna tyckas ha ärfvt
din talang att ställa till kafferep. Var det
inte på en så'n där farlig tillställning du knep
mig?» skämtade pappa Berg, då Gurli väl
fått gästerna placerade efter rang i de mer
eller mindre bekväma stolarna. »Konsten är
bara att hitta till mun i det här egyptiska
mörkret. Tänd på ett par ljus här, töser!»

»Åh, pappa,» utropade på en gång de för-
färade flickorna, »vill du förstöra hela stäm-
ningen.»

»Stämningen,» skrattade kaptenen, »den
mätte väl inte vara så viktig på ett kafferep,
som att man kan urskilja alla sorters småbröd.»

»Du är en riktig grobian, och det här skall
du få till straff,» och därmed tog Anni ett
omildt tag i sin pappas väldiga mustascher
och gaf honom sedan en smällande kyss.

»Tyst, nu komma de,» varnade mamma,
och i detsamma drogs dörrdraperiet åt sidan
och Erik och Gunnar Hjälms stodo där bu-
gande, iklädda frack och med hvarsin ros i
handen.

»Mina ärade herrar, vi hälsa eder välkomna,»
sade Anni med en stor gest, »tillåt mig att
få föra eder till hedersplatserna.»

»Djupt rörda önska vi, att ni först ville
emottaga dessa rosor från edra systrar sol och
sommor, så glädja sig åt att äga två så
älskvärda ställföreträdarinnor, då de tyvärr
själfva äro förhindrade att hedra eder fest.»

»Bravo, Gunnar,» ropade kaptenen, »sanner-
ligen hörs det inte, att du nyss försvarat en
kvistig afhandling. Men sätt er nu, gossar,
fruntimmerna förgås ju af kaffetörst.»

Och snart var det glada sällskapet i full
verksamhet, och de båda värdinnornas ansik-
ten lyste af glädje och ifver.

Så var kaffet drucket, bordet afröjdt och
vinet framme. Gurli kröp upp i soffan mel-
lan far och mor, och Anni slog sig ned i sin
lilla gungstol, ett sådant där underligt minne
från barnåren, som man håller mer af, ju
mer man växer ifrån det. Hon försvann ur
de andras synkrets, så låg var den, men Anni
tyckte det var en stor fördel just nu. Hon
höll sitt vinglas i handen, vred och vände på
det, försökte deltaga ogeneradt i de andras
samtal, men återföll oupphörligt i sina funde-

ringar. Hur i all världen skulle hon börja!
Men så mötte hon sin pappas skälmaktiga blick,
och den snälle kaptenen, som gärna ville hjälpa
sin tös i hennes bryderi, knackade i sitt glas
och sade högtidligt: »Anni vill hålla tal.»

»Nej, du stygga pappa, det vill jag visst
inte,» utropade Anni blossande röd. »Men
då kamraterna ha festat för er, vännerna och
far och mor likaså, och alla ha ställt ett här-
ligt horoskop för er, så kunde inte Gurli och
jag skiljas från er, gossar, utan att just här
i vår egen lilla vrå få önska er lycka på fär-
den. Hur det skall gå för oss, när jag ej
längre har några retsamma gossar att kivas
med och Gurli inga strider att bilägga, det
står i framtiden, stackars pappa får nog kän-
nas vid er afresa. Men ett hjärtligt tack skall
ni ha för de gångna åren, och går det er
blott hälften så väl, som Gurli och jag önska
er så...»

Ja, där var gråten mycket riktigt, men
Anni bekämpade den tappert, och med glad
uppsyn, men med darrande hand skälade hon
med »gossarne», som de unge männen alltjämt
kallades i den Bergska familjen. Det blef en
stunds tystnad, ty alla kände det vemod, som
en snar skilsmässa medför, och ingen blyg-
des att visa det.

»Nej, min gosse,» sade Erik plötsligt, då
Gunnar gjorde min af att vilja säga något.
»Jag tror nog, att du mycket bättre och
vackrare än jag skulle kunna säga, hvad
vi nu båda känna, men som den äldste står
jag på min rätt att få göra det. Hvad jag
väl minns första kvällen i Upsala, då vi efter
kaffet i salongen skulle gå bosyn. 'Ja, det
här är tvillingarnes rum, men inte svarar jag
för att det är presentabelt,' sade farbror, och
så fördes vi in i detta rum, hur olika då mot
nu. Vid ett stort läsbord sutto två tolfåring-
gar med all världens skolmateriel omkring sig,
och vi hedrades först med en granskande blick
och sedan med en idealisk backfischhälsning.
Stor presentation, och efter en grammatikför-
klaring i franska var vänskapen grundlagd.
Hur många muntra minnen innesluta ej sedan
dessa väggar. Läsrummet förvandlades efter
något år till »flickornas rum», vi gladdo oss
gemensamt åt dess ständiga förskönande, och
det fick allt mer och mer prägel af sina här-
skarinnor. Vi tyckte, att det var en sorts
belöning att få middagskaffet här vid brasan,
och här var det, som alla planer skulle utage-
ras, alla handskar lagas och alla historier från
studentvärlden afbördas. Det är med ett ljust
leende, vi minnas alla de gånger, vi afböjt
kamraters lockande förslag med de orden:
»Nej, vet ni, det går inte, vi ha lofvat fic-
korna att läsa en bok, spela eller sjunga.» Och
ingen förundrade sig däröfver, säkert afunda-
des oss många. Lyckligtvis ha ej alla våra
dagar varit en lugnt flytande ström, ty det är
forsar och hvirflar, som slipa af kantigheter
och nöta jämna och vackra ytor. Och därför
tacka vi er för krig och fred, för storm och
stiltje, men mest för de minnen af hem och
ungdomssol, som ni hjälpt oss att samla under
dessa år, minnen, som skola lysa och värma,
mer än någon af oss under samlandets dagar
anat.»

Det var ej många och granna fraser, som
sjöngro flickornas lof, men den manliga värme,
hvarmed orden fördes från hjärta till hjärta,
verkade mer sann än alla lofsånger i världen,
och flickorna tyckte, att de aldrig hört något
så vackert. Då samtalet åter kom i gång
var det lugnt och dämpadt, och alla dröjde
med förkärlek vid de första årens minnen,
men till slut tynade pratet af, och alla sutto
tysta, upptagna af sina tankar.

»Nej, stopp, jag tror ni sitter här och bli

melankoliska, barn,» utropade kaptenen, som
väcktes ur en liten slummer af tystnaden om-
kring. »Nu, mor, gå vi ut i mitt rum och få
ett glas punsch på äkta Upsalamanér. Marsch
med er!»

Och därute i ljust tog ungdomsglädjen ut
sin rätt, och Anni var den muntraste af dem
alla, hon var rent af tokig, tyckte pappa Berg.

Men då téet var färdigt, saknades hon. Erik
erbjöd sig att söka rätt på henne, och då han
kom till flickornas rum, fann han henne på
knä på golfvet med hufvudet begrafvet i den
lilla gungstolens mjuka dyna. Han satte sig
stilla på stolen bredvid henne och strök sakta
hennes hår.

»Anni, hvarför gråter du?» frågade han hvi-
skande, och då endast snyftningar blefvo hans
svar, böjde han sig ned emot henne och sade
med ett varmt tonfall: »Anni, du vill ju tro,
att jag kommer snart igen?»

Anni lyfte sina tårade ögon mot hans och
sade sakta:

»Jag tror inte, att jag skulle kunna bli
glad mer, om jag ej trodde det.»

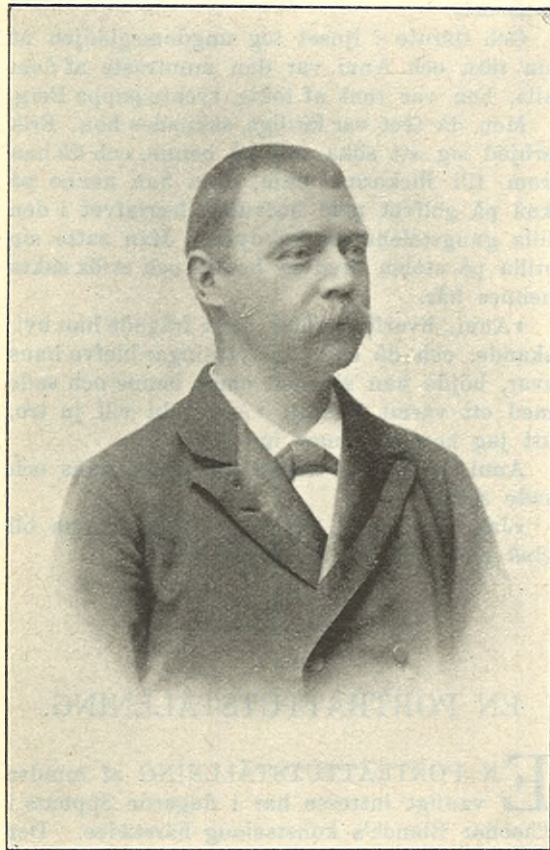
EN PORTRÄTTUTSTÄLLNING.

EN PORTRÄTTUTSTÄLLNING af mindre
vanligt intresse har i dagarne öppnats i
Theodor Blanch's konstsalong härstädes. Det
är en tysk konstnär hr *Hans Schadow* — löjtnant
i armén för öfrigt — som här med ett
40 tal bilder presenterar sig för den svenska
allmänheten. Hr Schadow, som numera är
bosatt i London, har trots sina unga år redan
förväfvat sig anseende som framstående por-
trättör. Den pågående utställningen bekräftar
ock detta. Det är för öfrigt nästan idel rykt-
barheter, som suttit för hans pensel, en om-
ständighet som naturligtvis förlänar samligen
ökadt intresse. Så finna vi porträtt af kejsar
Wilhelm och storhertigen af Baden, af Bis-
marck och Gladstone, af lorderna Wolseley,
Tennyson, Lister och Kelvin, professorerna
Virchow, von Helmholtz, Schweninger m. fl.
— samtliga af förträfflig karaktäristik. Af
friherrinnan Patti-Cederström, å hvars ståtliga
Craig-y-Nos konstnären långa tider vistats
som gäst, finnas ock tvänne porträtt. Det är
således tydligen i de bästa kretsar, löjtnant
Schadow rört både sig och sin pensel, hvar
hälst han nu än vistats.

Sedan någon tid har hr Schadow gästade
Stockholm, och äfven här ha några af våra
mest bemärkta personligheter begagnat tillfälle
att taga i anspråk hans distinguerade konst.
Så har han målat de synnerligen lyckade por-
trätt af professorn frih. A. E. Nordenskiöld
och arkeologen professor Oscar Montelius, hvilka
Idun här har nöjet återgifva. Den stora engelska
tidningen »Illustrated London News»
har visserligen den uteslutande reproduktions-
rätten till hr Schadows arbeten, men med
älskvärdt tillmötesgående har konstnären på
telegrafisk väg från London utverkat det med-
gifvande, som nu sätter oss i tillfälle att pryda
dagens nummer med dragen af ett par af
vårt lands celebraste vetenskapsmän.

Hr Schadows utställning omfattar äfven
några landskapsbilder, flertalet med svenska
motiv. Vi taga för afgjort, att vår intres-
serade publik mangrant skall begagna tillfället
att stifta angenäm bekantskap med hans nobla
och tilltalande konst.

CARL FLENSBURG. H. M:T KONUNGENS LÄKARE.

G. Florman foto.

ATT MAN INOM alla samhällsklasser med det lifligaste deltagande följt konungen under hans sjukdom, därpå kunna många bevis anföras, och att den afhållne monarkens tillfrisknande snart måtte varda fullständigt, därom hyser säkerligen en hvar den innerligaste önskan.

Vi äro förvissade om, att vi ej misstaga oss, då vi tro, att det skall intressera vår läsekrets att få se bilden af den man, som närmast har sig anförtrodd vården om konungen under dennes sjukdom, h. m:t konungens läkare, lifmedikus Carl Flensburg. Och med kännedom om den anspråkslöshet, som utgör ett af grunddragen i doktor Flensburgs karaktär, foga vi till bilden endast några korta data, som beteckna de olika skedena i hans lif.

Carl Axel Vilhelm Flensburg är född i Lund år 1856 och son af framlidne biskop Flensburg och hans maka, född Nyström. Efter att i fädernestaden hafva aflagt studentexamen år 1874 och medicine kandidatexamen år 1881, fortsatte F. sina studier vid Karolinska institutet i Stockholm, där han blef med. licentiat 1886 och erhöll med. doktorsgraden 1894. Han förordnades ock sistnämnda år till docent vid sagda institut. Redan 1887 utnämnd till andre bataljonsläkare vid Älfsborgs regemente, befordrades d:r F. 1890 till förste bataljonsläkare vid Södermanlands regemente, utnämndes till samma befattning i Fältläkarekåren 1895 och är sedan samma år tillika bataljonsläkare vid Göta lifgarde. Sommaren 1897 medföljde F. som läkare ombord å »Drott» under konungens vistelse vid västkusten. Under en studieresa, som d:r Flensburg hösten 1897 företog i utlandet, erhöll han konung Oscars kallelse att från nyåret 1898 öfvertaga den ansvarsfulla och hedrande posten som h. m:t konungens läkare. Samma år utnämnd till lifmedikus, innehar d:r F. därjämte såsom yttre utmärkelser Oscar II:s jubileumsminnestecken och Wasaordens riddaretecken.

Utom ofvan antydda egenskap, äger lifmedikus F. i sitt väsen en blidhet och hjärtlighet, som ej kunna annat än med fasta band

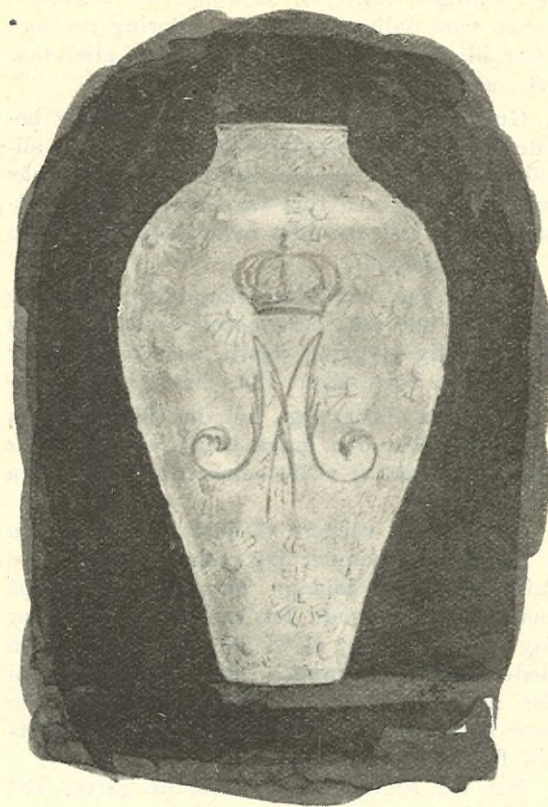
knyta till honom alla dem, med hvilka han kommer i beröring, på samma gång han genom sitt lugn och sin bestämdhet som läkare vinner allas förtroende och tillit. Allt detta i förening med solida kunskaper och samvetsgrann pliktuppfyllelse har inom hufvudstadens framstående läkarekår, som inom sig hyser så många berömda namn, tillvunnit honom ej blott den framskjutna plats, han nu intager, utan ock förvärfvat honom hans kollegers aktning och vänskap.

Doktor Flensburg är sedan år 1888 i ett lyckligt äktenskap förenad med Anna Bredberg.

MED KRONPRINSESSAN TILL SÖDERN. IV.

ENLIGT MEDDELANDE från Rom har h. k. h. kronprinsessan Victoria redan börjat att af sin vistelse därstädes erfara ett välgörande inflytande på sina nedsatta krafter och sitt angripna nervsystem. Så snart vädret är lämpligt, företager hon ock längre eller kortare promenader i vagn, åtföljd af någon bland sin uppvaktning. Vägen toges då från Grand Hôtel vanligen genom den breda Via Nazionale ned till Piazza Venezia, en af de lifligaste och mest trafikerade platser i Rom, samt därifrån upp genom den eviga stadens förnämsta, men ej synnerligen breda gata, Corson, till Piazza del Popolo. Härifrån slingrar sig vägen i dubbla, terrassformigt sig höjande vindningar upp till en af Roms skönaste platser, det härliga och högt belägna Monte Pincio. Från den högsta terrassen, som här högt öfver Piazza del Popolo avslutas af ett solidt bröstvärn, har man måhända den allra härligaste utsikten öfver »de sju kullarnes stad». Öfver det nyssnämnda torget, hvars midt prydes af en obelisk från kejsar Augustus' tid, möter blicken först St: Peterskyrkans jättetekupol med Vatikanen till höger och kastellet St: Angelo, ursprungligen kejsar Hadrianus berömda mausoleum till vänster. Hvert efter man sedan vänder sig åt vänster, stannar ögat vid den ena efter den andra af Roms kullar, från Janiculum till Capitolium och Quirinalen med det kungliga palatset. Den, som en gång en vacker eftermiddagsstund fått njuta af detta skådespel, glömmet det aldrig.

Häruppe på Monte Pincio finnas de härliga

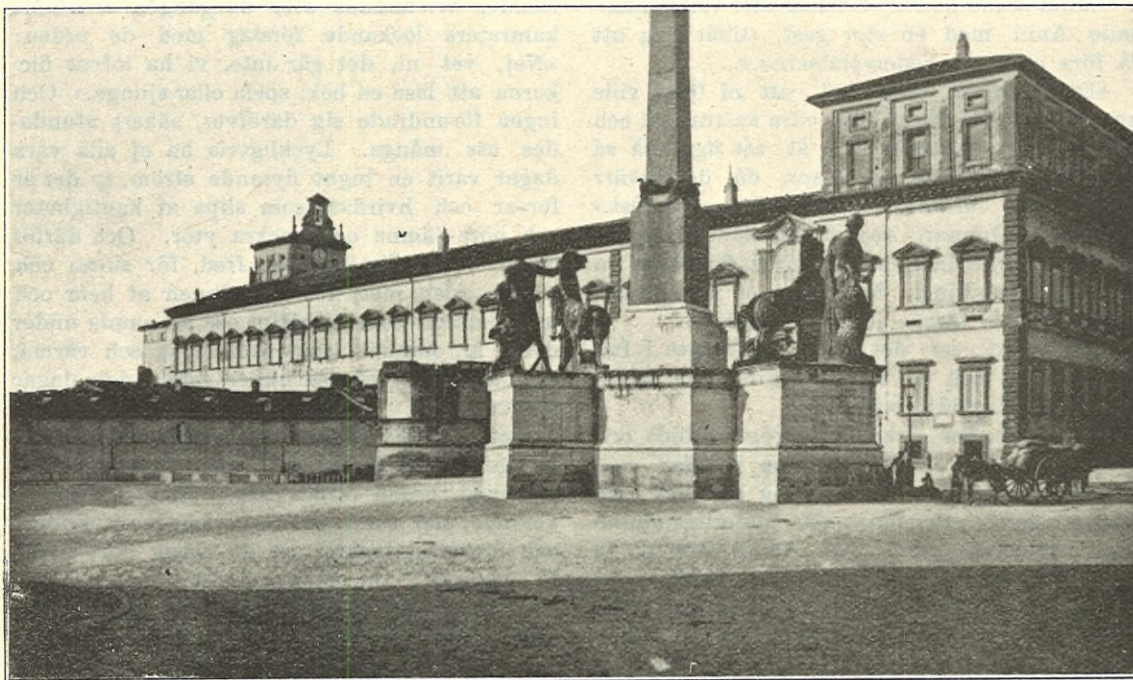

VAS. PRESENT FRÅN KONPRINSESSAN TILL DROTTNING MARGHERITA.

gaste parkanläggningar och promenadplatser. Här är ock samlingsplatsen för Roms förnäma värld. Hvarje eftermiddag under säsongen, då vädret så tillåter, får man här se otaliga eleganta ekipage samlas, och medan de här rasta, göra deras innehafvare visiter och kontraviser hos hvarandra. På dessa promenader uppträda ock de sköna romarinnorna i sina elegantaste toaletter och en öfverdådig lyx utvecklas.

Luften på Monte Pincio är hög och ren, promenaderna äro vidsträckta och härliga, hvadan man väl kan förstå, att kronprinsessan gärna åker hit upp. För öfrigt lefver h. k. höghet mycket tillbakadraget.

Vid hvarje hennes besök i Rom har kronprinsessan naturligen, så snart hon kunnat, aflagt visit hos konungaparet i Quirinalen, denna härligt belägna, ehuru ej genom sitt yttre så särdeles imponanta kungaboning. Så har ock nu varit fallet. Kronprinsessan har

ROM: QUIRINALEN, DET KUNGLIGA PALATSET.

ROM: PIAZZA DEL POPOLO.

denna gång från Stockholm medfört en särdeles vacker present till drottning Margherita. Denna utgöres af en vas af mycket tilltalande form, till hvilken h. k. h. själf gifvit idén. Vasen, af hvilken vi i detta nummer meddela en afbildning, är modellerad af artisten Algot Eriksson samt förfärdigad vid Rörstrands porslinsfabrik af s. k. fältspatäkt porslin. Bottenfärgen är blågrön, och den ungefär 60 cm. höga vasen är öfversållad med skära och blå prästkragar (margheriter), bland hvilka prunkar ett krönt M.

Kronprinsessans visit hos konungaparet återgäldades den 19 jan., då hon af konungen och drottningen fick mottaga ett nära timslångt besök.

KONUNGENS SJUKSKÖTERSKA.

UPSALABARN, dotter till vaktmästaren vid Anatomiska institutionen P. Lundberg, inträdde fröken *Mimi Lundberg*, efter att hafva åtnjutit undervisning i sin födelsestads högre elementarläroverk för flickor, år 1884, vid 21 års ålder, som elev i Sofiahemmets första sjuksköterskekurs. Under de fjorton år hon tillhört Sofiahemmet har hon som privatsköterska tjänstgjort i åttio familjer, hvarjämte hon de sista två åren varit anställd som sjuksköterska vid Borgerskapets änkehus, där hon gjort sig synnerligen värderad och afhållen. — Dyrbara förtroendevärf hafva uppdragits åt den

MIMI LUNDBERG.

unga sofasystem. Så har det förunnats henne att gång efter annan under smärtsamma och kritiska sjukdomsperioder vårda konungen och drottningen liksom äfven kronprinsen och kronprinsessan. Då drottningen för elfva år sedan skulle undergå sin lifsfarliga operation, och då konungen för tre år tillbaka i Honnef tycktes hafva anledning att frukta för sitt lif, var det »syster Mimi» de kallade och behöllo vid sin sida, tills faran var öfver. Sin senaste mission har hon, som känt, i dagarna fyllt vid konungens sjukbädd.

Friskhet, mjukhet, glädthet samt ett kärleksfullt och uppoffrande sinne föra syster Mimis talan vid smärtans läger, vare sig detta redes i armodets boning eller i konungaborgen.

EN SJUKSKÖTERSKAS MINNEN. UPPTECKNADE FÖR IDUN AF GERDA WIGSTRÖM. III.

»VÅRT BARN».

LILLA GRETA, vårt kära lilla fosterbarn, med ditt ljusa lockiga hår, dina stora bruna ögon och lilla näpna trubbnäsa, som en glittrande glad solstråle står du för mitt minne.

Nu är du stora damen, och skulle af en händelse dessa rader komma för dina ögon, får du ej blifva ledsen öfver, att en af dina fostermödrar så här offentliggör ett litet värnlöst barns historia.

»Vårt barn» blir ju ej gramse på en af sina numera gamla mammor?

För ett par och tjugu år sedan gick barnsängsfebern en tid i Köpenhamn. Vi fingo in på sjukhuset åtskilliga dylika patienter jämte deras späda barn.

En dag lades in på min sal en mycket ung kvinna, en ovanligt vacker nordisk typ. Hon var dödssjuk, mest utan sans. Af de par ord hon yttrade hörde vi, att hon var svenska, och som varande landsmaninna fick jag ett större intresse för henne.

Inga papper hade hon med sig, så att man kunde få veta, hvar hon hade sitt hem. På frågan hvad hon hette, tyckte vi hon sade: »Greta». Hennes händer voro inga arbets-händer. Det såg förr ut, som hon varit sömerska eller något dylikt.

Hon var liten och fint byggd med guldfärgadt ljust hår och stora mörkblå ögon, skuggade af långa mörka ögonfransar.

Ett obeskrifligt drag af lidande och sorg låg i den förvirrade blick hon ibland fäste på oss, men prägladt af djup ångest blef uttrycket i hennes ögon, då de föllo på det lilla barnet, jag lagt på hennes arm. Kamraterna — vi voro på den tiden endast sex af den bildade klassen och tjänstgjorde alla på samma afdelning — hade den ena efter den andra kommit in på salen. De hade hört talas om den döende vackra främlingen, som låg på det stora sjukhuset, okänd och namnlös med sitt lilla barn, som snart skulle blifva moderlöst och utan hem.

Den lilla varelsen skulle kastas ut i världen, för att kanske en gång få genomgå lika svåra lidanden som den unga vilseförda modern.

Tysta, allvarliga och djupt gripna stodo kamraterna kring dödsbädden. Jag förde min ena arm under hufvudkudden samt strök med den andra handen lugnande och smekande öfver det guldfärgade håret samt tillhviskade henne så godt jag kunde tröstens ord. Men samma ångest låg alltjämt i ögonen, och den darrande handen sökte fatta tag i barnet.

Vi sågo villrådiga på hvarandra. Plötsligt flög samma tanke genom allas hjärtan, vi förstodo hvarandra utan ord. Högt och tydligt, fast rösten darrade af undertryckt gråt, sade jag:

»Ni skall ej vara orolig för edert lilla barn, hon skall bli 'vårt barn', systrarnas fosterbarn. Förstår ni hvad vi lofva eder?»

Ett skimmer af glädje och frid lade sig öfver de förut så ångestfulla anletsdragen, och

ROM: DEN NYA TIBERBRON MED KASTELLET ST. ANGELO.

med den lillas hand hårdt slutet i sin drog hon kort därefter sin sista suck.

Vi ombestyrde en enkel begrafning åt den stackars främlingen. Ömt och varligt lades hon i sin sista bädd, och då hon fördes bort, kände vi alla, hur oändligt mycket vi hade Gud att tacka för — vi som blifvit fostrade i goda hem, omhuldade och skyddade på alla sätt och sedan varit nog lyckliga få följa vår kallelse. Hon, den okända, hade troligen kommit ensam till den stora staden, där faror och frestelser lura öfverallt, och där ett fagert yttre är en stor olycka för den värnlösa.

Nu gällde det att på bästa sätt ordna för »vårt barn». Hon döptes i vårt kapell till namnet »Greta» samt därtill alla sex fostermodrarnas namn.

Döpelseakten var högtidlig — jag bar barnet. De andra jämte professorn voro faddrar. Efter dopet talade vår präst ett par ord till oss, börjande med: »Allt hvad I hafven gjort en af dessa mina minsta, det hafven I gjort mig.» Vår stränge, allvarlige, men hjärtegod professor strök något fuktigt bort ur ögonen. Han lämnade oss sedan en ganska stor summa penningar att sättas i sparbanken för den lillas räknning.

Vi kände till en ung redbar handtverkare-hustru, som själf varit vår patient. Hon hade mistat sitt enda barn. Till henne lämnade vi lilla Greta mot en öfverenskommen ersättning för hvarje månad. Själva höllo vi henne med kläder, och syster Signe, som var mycket härdig, sydde små näpna klädningar. Jag stickade sockor och strumpor, och alla lämnade hvar sitt bidrag, så den lilla var alltid så natt och prydligt klädd. Fosterföräldrarnes glädje var hon, »lilla Greta solstråle», som vi kallade henne. Hon hade ärfvt moderns fagra guldglänsande hår — glädje och lefnadslust lyste i de milda bruna ögonen.

Då hon var fyllda 2½ år, kom en af »mammorna» helt glad och visade oss ett bref, däri släktingar till henne, godsägarefolk på Jylland, som voro barnlösa, bad »syster Henny» hjälpa dem med att få ett fosterbarn. Det skulle vara friskt, alldeles värnlöst och helst en liten flicka.

Vi sågo på hvarandra, både glada och sorgsna — glada, ty nu skulle barnet få ett godt hem och uppfostran — sorgsna, ty vi skulle mista en solstråle på vår så ofta mörka och tunga väg, och troligen skulle vi aldrig få se henne mera.

Svårt var afskedet från de hederliga, hjärte-goda fosterföräldrarna. Genom bref hörde vi, att Greta snart hade fäst sig vid sin nya omgifning och var glädjen i hela huset.

Jag har aldrig återsett henne, »vårt barn», men fick nyligen genom en af »mammorna» veta, att hon blifvit en vacker, god flicka samt förlovad med en ansedd man.

Vi sjuksköterskor få se så mycket, som är svårt och tungt — vi få mer än någon annan människa en inblick i hjärtats hemligheter. Det vi då få se vill ofta lägga sig som en tyngd öfver vårt sinne, men ej ett ögonblick få vi sluta ögonen för allt det goda och sköna, som finns i denna världen. Vi måste fånga solstrålarne, för att kunna sprida glädje och tröst. En dylik är du för mitt minne och hjärta, »lilla Greta solstråle».

»NÄR ÄNGLARNA GRÅTA».

VI SUTTO vid den sprakande brasan, mamma och jag. Hon höll mig på sitt knä, och jag kröp djupt, djupt in i hennes famn. Eldskenet bländade mina förgråtna ögon, jag slöt dem sakta och lyssnade till mammas ord:

»Ser du, min älskling, hur ledsamt allt är, när du har varit häftig. Minns du, så allvarsam pappa var i middags, och hur tyst det var i den annars så muntra lilla kretsen? Och inte bara här är det ledsamt, Elsa. Tänk på Gud och änglarna, som måste gråta för din skull.

Hvem vet, kanske höllo änglarna däruppe på att glädjas öfver ett människobarn, som motstått frestelsen, då du med din synd förstörde deras glädje. Kanske de stodo samlade kring Guds strålände tron och sjöngo tusenstämmigt i klingande toner hans lof. Ser du dem, Elsa? De äro så många, att man ej kan räkna dem. I skimrande, hvita kläder stå de sida vid sida, så långt blicken kan nå. De spela på harpor och lyror, de blåsa i basuner och sjunga för att prisa alltets skapare och uppehållare, de fröjdas öfver att få stå framför hans anlete och tjäna honom i frid och kärlek.

Men det klappar ett olycksbådande slag på himmelens port, och in träder din skyddsängel, Elsa, i dystra, svarta kläder, och med sorgsen stämma ropar hon: »I få ej sjunga mer! Läggen bort harporna och lyrorne, kasten basunerna ifrån Eder och sörjen med mig! Det barn, som den allsmäktige anförtrött åt mig, har syndat mot sin moder, mot mig och mot lefvande Gud.» — Och änglarnas sång tystnar, de kasta ifrån sig sina harpor, vid hvilkas ljud de nyss glädt sig. De fly bort från det saliga rum, där Guds tron står, de fly bort för att sörja och gråta för din skull, Elsa — — — Mitt barn, mitt innerligt älskade barn, hur kan du vilja bedröfva dem så?»

— — — Nu är min moder själf en ängel och står däruppe, väntande på mig.

Många, många år hafva svunnit sedan den omtalade kvällen, och många gånger har min moder måst sörja öfver mig.

I klara barnaögon har jag dock sett stora tårar, ångerns heta välgörande tårar, när jag för dem berättat om änglarna, när de gråta.

»YCKO».

KNÄCKEBRÖD SOM SALONGSPRYDNAD. AF CÉCILE GOHL.

DE ELEGANTA AMERIKANSKAN, som hedrat mig med ett besök, satt i förmaksemman, iklädd sälskinnskappa och fjäderhatt, och utvecklade för mig sin stora plan med feberaktigt brådska.

»Det är så att jag nödvändigt vill ha hela vårt umgänge på eftermiddagsbjudning inom 14 dar — bara damer, förstås — och jag har legat vaken om nätterna för att hitta på något riktigt stilfullt och originelt att roa dem med. Nu skall ni strax få höra hvad jag tänkt ut; om ni bara ville åtaga er hufvudsaken, den intellektuella undfångnaden, så skall det bli något alldeles öfverdådigt... men om det står något i vägen, så att ni inte kan hjälpa mig — ja, då ligger hela den granna idén i gruset.» Först då hoppet om min hjälp lekte henne i hågen, såg den söta frun ut, som vore hon redo att taga en glädjeflykt ofvan Newyorks skyskrapare; men mot satsens slut såg det i nästa ögonblick ut, som hade hon mistat sin sista vän på jorden.

»Häromdagen var jag på en stor mottagning inom vårt umgänge... det var en rysk soaré... allt var ryskt, från musiken till kaviarn. En ryska i nationaldräkt talade med utländsk brytning om slaviska litteraturens ljus... sedan tänkte hon sin lilla cigarett och bolmade som ett lokomotiv... den ryska seden göra vi hyggliga amerikanskor aldrig efter... och samovaren ångade och karavante bjöds i glas med citronskifvor flytande på ytan... och alla voro

betagna i den ryska tillställningen... det stod en half spalt därom i *Herald* och *World* dagen efter...

... Men jag har alltid haft sympatier för svenskarne, ej för ryssarne, och Gustaf Adolf är min hjälte... jag är prästdotter och prästfru... och därför hägrar en svensk mottagning för mig som något obegripligt vackert... och så snart jag bestämt mig för idén i morse, kom jag hit till er med enträgen bön om råd och hjälp. Det är således hufvudsamman: vill ni lofva mig ett litet föredrag på en half timme om »Hemlifvet i Sverige?»

Det tog endast ett par minuter att på amerikanskt vis komma öfverens om villkoren och avsluta muntligt fördrag mellan prästfrun och föreläserskan till yrket. Sedan följde rådpåläggningen rörande bjudningens sedvanliga tillbehör, som i föreliggande fall måste noga ordnas i svensk stil alltigenom.

Frågor och svar flögo som skyttlar fram och tillbaka, medan värdinnan sökte utröna enskildheter i svenska bruk och seder, som sällan stå till buds i resebeskrifningar, utgifna af manliga författare. »Hvilka äro de svenska nationalfärgerna? Hvilka nyanser af blått och gult? Hvilken är den svenska nationalblomman?»

Jag föreslog neckrosen, konvaljen, linnéan, blåsippan. Men skogens små blomster voro oåtkomliga midvintertiden och äro för resten näppeligen stora och pråliga nog att tjäna som salongsprydnad. Neckrosor däremot finnas året om i papper och tyg, men amerikanskans fina smak förkastar allt utom den doftande, af naturen själf färgade och formade blomman och beräknar vid samkväm minst lika stora utgifter för lefvande blommor som för förfriskningar åt gästerna.

»Hvad är det för grönt, som växer i de svenska skogarne?»

Jag rekommenderade granris och ormbunkar. Långt svårare blef det att gifva goda råd, då förfriskningarna kommo på tal, ty te, kaffe och choklad utgallrades genast på listan som »rysligt hvardagliga» jorden rundt. På skämt nämnde jag som svenska, karaktäristiska rätter: palt, mesost, graflax, filbunke, sill och potatis. Ingendera tycktes slå an — rent af otänkbart! Då något läskande ändå ansågs oumbärligt och den svenska gröten, som jag hade i sinnet, näppeligen kan anses vara läskande, föreslog jag ölost med ty åtföljande recept — men frun ryste till och ruskade på det fina hufvudet. »Nå, punsch då!» — Storögd förfaran.

»Vi afsky vin, öl och spirituosa af smak, princip och för församlingens skull.»

»Hurrah!» hade jag så när ropat — »jag har det! Saft och vatten, naturligtvis. Något svenskt — och därtill nytt och sött och vackert och iskyldt efter amerikansk smak.»

Hallonsaft, skref prästfrun på ett visitkort. »Nu något svenskt till, i fast form.»

Det rann mig i hågen, huru publikens uppmärksamhet fångades öfverallt i hög grad af det svenska knäckebröd, som jag förrevisade under mina föredrag om »Hemlifvet i Sverige». Hvad som tog brorslotten af intresset åt sig i kyrkor, teatrar och salar i skilda stater, bland olika samhällsklasser, åldrar och kön, det måste väl också duga som skådebröd i en elegant salong i metropolen — kanske till och med äga dekorativt värde, då det användes som material af en uppfinningsrik amerikanska. Jag lämnade således försöksvis adressen på en svensk bagare i *Brooklyn* och varskodde frun, att jag brukade ägna minst fem minuter åt knäckebrödet och att detta lilla roliga kapitel var nog det, som föll den amerikanska allmänheten mest i smaken och råkade sist i glömska.

Återstod så musiken, som har makt att framtrölla stämning som intet annat. Förslaget att välja Ulfåsamarschen upptog mrs W... med ett rop af förtjusning, enär tusentals amerikanska brudar under årens lopp tågat på kyrkgolf fram till altaret under orgeltonerna af »Svenska bröllopsmarschen», hvilken i jämbredd med Lohengrinmarschen tjänstgör vid de flesta vigslar i Unionen.

Med löftet att jag skulle infinna mig med dalkuldräkten en half timme före gästerna, för att granska anordningarna och påpeka hvad som var på tok, tog prästfrun afsked och sväfvade med strålände uppsyn ut på gatan.

Den hvituniformerade renhållningsbrigaden höll på att skotta undan snömassorna på Newyorks gator en bister februaridag, då jag 14 dagar senare framkom till en storstälig kyrka och letade rätt på uppgifvet husnummer midt i raden af brunstensbyggnader, som liknade hvarandra som bär. Men nej — prästbostället hade för tillfället lagt sig till med ett tunnelltälttak från porten utför trappan ända till trottoarens ytterkant, så att gästerna skulle slippa utsättas för väder och vind från vagnsdörren till porten. En matta var till och med utbredd på sterna.

Värdinnan stod på salongströskeln i modern sällskapsdräkt: af siden, öppnade och hopfällde ideli-

gen solfjädern i största nervösa spänning och utropade vid min åsyn: »Ack, hvad jag är glad! Hvad det är för en lisa att ha er här! Här har jag gått en half timme och ängslats att något hänt er, att jag skulle få telegram med återbud från er i sista stund. Kom för all del genast hit in... jag dör af nyfikenhet, hvad ni skall tycka om salongens klädsel.»

Hon var upprörd som en debutant i kulisserna, innan regissörens klocka ringer, att ridån skall gå upp. »Kära ni, ser det *svenskt* ut?»

Mållös af förvåning, med ena galoschen i handen, stirrade jag från tröskeln in i salongen och inandades svensk skogsstämning, julstämning i nordens, med doften af grankvistar och liljekonvaljer i förning. Omsider fick jag fram ett halfkvädfat *ah!* af uppriktig beundran, och då blef den ståtliga frun så sprittande glad, att hon drog mig hejdlöst in på golvet, från hörn till hörn, tvingade mig att kika i taket och berättade hela tiden om de olika detaljernas anordning med en okonstlad flickas liflighet.

Den stora, mattbelagda salongen innehöll som enda möbel ett uppslaget pianino, på hvilket stodo tända grenljus under blågula skärmar, mellan vaser fulla af drifhuskonvaljer. Mot grankvistarne i hörnen stödde sig ormbunkar i näfverställningar. Kronljusens sken dämpades af skärmar i de svenska färgerna. Det var full dager ute, klockan var knappt 3; men rullgardinerna voro nere och de på mattan släpande vita spetsgardinerna, som fyllde hela fönsteröppningen i ett enda stycke, voro klädda med stensötans gröna blad. Hvalföppningen mellan salongen och förmaket åt gården hade draperier af skira bomullstyger i de svenska färgerna, sammanhållna med knäckebrödsbakor på breda blå gula band, och blå-gula skira guirlander, med påträdade brödkakor på jämna afstånd, bildade en effektiv, originell fris. Och taforna sedan! Där viftade en ung viking på klippans brant sin hälsning åt hafvet, och midtemot flöto skimrande neckrosor på skogstjärnens mörka yta. Jenny Lind i konsertdräkt och Kristina Nilsson med sina typiska svenska drag skådade ned från väggarna. Bra såg allt ut och mening var det med hvarje detalj, åstadkommen med obetydliga resurser, men med uppjudande af mycken tid, möda och ett lefvande intresse för saken.

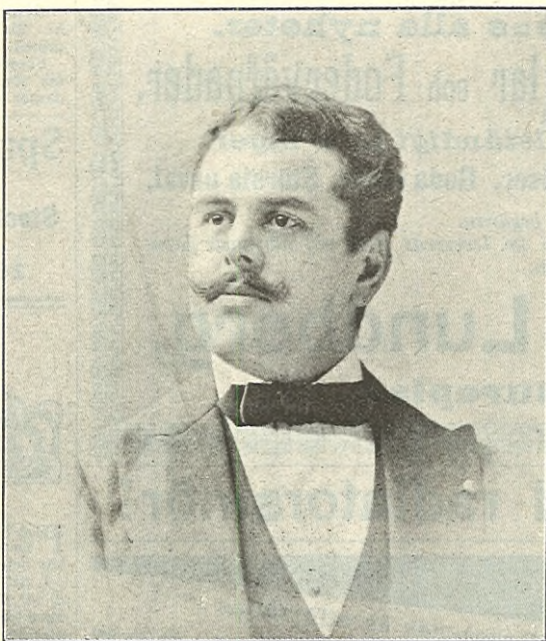
Men hvarför inga soffor, emmor och bord? Det brukas så vid amerikanska mottagningar i hemmen utan stort utrymme, då ett notvarp väntas. Gästerna hälsas af värdinnan innanför salongens tröskel. Stående på mattan samspråk man då i grupper en stund, tills förfriskningar kringjudas på bricka, eller den intellektuella trakteringen vidtager, under hvilken främmandet sitter på fallstolar. Värdinnan själf är på sin vakt nära ingången för att mottaga försenade gäster och genast anvisa dem platser i all tysthet. (Forts.)

CHARLES GREGOROWITSCH, den unge ryske violinisten, ger i kväll sin första konsert härstädes, och har man skäl att hoppas, att hans uppträdande skall bilda ett uppträdande moment i vår hittills tämligen slappa musiksäsong.

Charles Gregorowitsch är född 1867 i Petersburg af polska föräldrar. Han befanns som helt liten pojke vara ett musikaliskt underbarn, som firade alla ett underbarns triumfer. Lyckligtvis fick han dock därefter den gedignaste bildning: han var Wieniawskys förnämste elev, och efter denne store

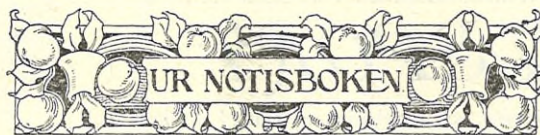
lärares död studerade han i Berlin för Joachim. Från sitt nittonde år har han gjort konsertresor genom Europa och Amerika, öfverallt inhöstande guld och lagrar, dock utan att därför själfbelätet stanna i sin utveckling.

CHARLES GREGOROWITSCH.

Hans spel lär enligt kompetente domare i hög grad erinra om Wieniawskys, och det är väl det största beröm en violinist kan önska. Sarasate lär ha gifvit honom detta betyg: »*Alla nuvarande violinister tilltalar mig Gregorowitsch mest.*»

Gregorowitsch spelar ett utsökt instrument, en äkta Guarnerius, värd 20,000 frcs. Få nu se, om han med den lyckas spela sig in i Stockholmspublikens hjärtan.

FREDRIKA BREMER-FÖRBUNDET. Till vice ordförande efter fru Ellen Ankarsvärd har valts professorskan Agda Montelius.

EN KVINNLIG DONATOR. Lördagen d. 14 januari afled i Stockholm änkefru Anna Charlotta Adler, född Elmlund. Fru Adler hörde icke till dem, som älska ytlig, tom glans. Nödens barn kände henne bättre än lyckans. Få kvinnor i Stockholm torde ha öfvat en vidsträcktare och mera välsignelsebringande välgörenhet i det tysta än hon.

Fru Adler uppnådde en ålder af 65 år. Hon hade i barnlöst äktenskap varit förenad med grosshandlaren C. A. Adler. Under makens lifstid affattade båda gemensamt ett testamente, i hvilket de donerade betydande belopp till 6 stockholmska barnhärtighetsanstalter. Efter mannens död upprättade fru Adler för sin del ett testamente, hvori hon be-

HYLIN & CoS

FABRIKSAKTIEBOLAC

KONGL. HOFLEVERANTÖR.

UTSTÄLLNINGSTVÅLAR:

VIOL, HYACINTHE, HELIOTROPE, SYRÉN M. FL.

THEA-ROS-PARFYM M. FL.

prisbelönta vid 1897 års utställning med

GULDMEALJ

Försäljes i våra butiker

8 Regeringsgatan - Vesterlånggatan 16.
A. T. 64 69. A. T. 24 97.

samt hos alla finare parfymhandlare i riket.

stämde om åtskilliga legat, bl. a. ett till Artisternas och litteratörernas pensionskassa. Den förmögenhet, fru Adler efterlämnar, anses öfverskrida millionen och närma sig halfannan million.

Fru Adler sörjes närmast af syskon, bland hvilka är premieraktören Axel Elmlund. Under senare åren af sitt lif led hon mycket af en hjärtåkomma, som sedan förliden sommar höll henne bunden vid sängen. Hennes fattiga funno dock vägen till hennes våning vid Kungsträdgården, och äfven under lidandets dagar kom hon ihåg att omhulda dem.

DAMERNAS MIDDAG. För turkiske ministerns fru, prinsessan Eminé, gaf härom aftonen mrs Arthur Herbert, engelska legationssekreterarens fru, i sin våning vid Strandvägen stor dammiddag, hvilken dessutom bevestades af utrikesministerns fru, grefvinnan Douglas, m. fl. till ett tjugotal uppstående damer ur den högre societeten. Efter middagen utfördes svenska nationaldansar.

TILL FÖRESTÅNDARINNA I WALLINSKA SKOLAN efter fröken Evelina Fahnehjelm har af styrelsen utsetts lärarinnan vid skolan fil. kand. Agnes Henckel.

ITALIENSKA SPRÅKLEKTIONER. Iduns läsekrets har ej kunnat undgå att lägga märke till en annons, som nu i flere år varit synlig i tidningens spalter; annonsen är i och för sig själf ej märkvärdigare än andra sådana om lektioner i språk; men dess återkommande år efter år och dess egenkap att behandla ett språk, som oaktadt dess skönhet bra litet studeras hos oss, gör att red. velat åt den, som genom ofvan nämnda annons hvarje år då och då gör sig påmindt, ägna några rader i notisafdelningen. Fröken Caroline Dietrichson började sitt arbete såsom lärarinna i italienska härstädes i början af år 1891, då hon jämte särskilda lektioner anordnade en s. k. kurs i italienska; från de sedan dess gångna åren kan hon uppvisa ett aktningvärdt antal elever, hvilka alla vitsorda hennes pliktrogna arbete, paradt med en ej vanlig förmåga att intressera; genom hennes skickliga ledning hafva de icke blott på jämförelsevis kort tid inhämtat färdighet i det vackra språket, utan äfven fått göra bekantskap med den italienska litteraturen, hvilken bland oss nordbor är i det hela allt för litet känd. Att fröken D. genom sin ort- och personalkännedom i Italien varit och är en tillmötesgående och god hjälprepå för dem, som äro nog lyckliga att få företaga resan till piniernas och orangernas land, är en sak, som höjer hennes värde såsom lärarinna.

DE

män eller kvinnor,

som vid stationer, större byar och samhällen vilja uppsätta en lätskött och lösnande fabriksrörelse, kostande endast 2-300 kronor, hvilket till större delen kan få amorteras, torde anmäla sig i bref till »Läskärfvare», adress Gumälii annonsbyrå, Malmö. (G. A. M. 44182)

BSERVERA! Bildadt fruntimmer önskas som komp. i liten fin affär eller öfverlämnas den jämte litet lager. I å 2000 kr. fordras. Svar t. »Framtid» Iduns exp.

Härfärgningskam. utan förberedelse, själfverkanande, färgar på 5 min. grött el. rödt hår och skägg till tvätt-äkta blondt, brunt eller svart. Fullt oskadlig! Brukbar i årtal! Pris 3 kr. hos Parfumerie Dufva, Drottningg. 41. Fraktfritt till landsorten endast från E. Grafström, Strymansg. 51, Sthlm. Postsparm. mottagas. Agenter sökas.

Henneberg-Siden

— äkta endast, då det införskrifves direkt från mina fabriker —

Landtmanna- & Kreditkassan
N:r 1 Mynttorget Stockholm.
Depositionsränta 5 %
Sparkasseränta 5 %
Å hvarje sparkassebok kan lyftas intill 1,000 kr. i månaden utan uppsägning.

C. E. Lagerström
Stockholm
Frejmagasinet
Sybehörs- och Modeaffär.
Specialitet:
Garneri. gsartiklar
till klädningar o. kappor.

svart, hvitt och kulört från 65 öre till kr. 16: 45 pr meter — slätt randigt, rutigt, fasoneradt, damast etc. (cirka 240 olika kvalitéer och 2,000 olika färger, mönster etc.).

Siden-Damast..... fr. 90 öre—16,45 | Bal-Siden fr. 65 öre—16,45
Siden-Basttyger pr robe » kr.12,30—58,80 | Siden-Grenadiner » 90 öre— 8,65
Siden-Foularder, tryckta, » 85 öre— 3,85 | Siden-Bengaliner » kr. 1,75— 8,35

pr mtr. Siden-Armûres, Monopols, Cristalliques, Moire antique, Duchesse, Princesse, Moscovite, Marcellines, siden tyger till täcken och flaggor etc. etc. tull- och portofritt i hemmet. — Profver och katalog med omgående. — Dubbelt brefporto till Schweiz.

Siden-Fabriken G. Henneberg, Zürich.
(K. & K. Hofleverantör.)

Väfskola i Örebro. Grundlig undervisning i uppsättning af alla för ett hem lämpliga väfnader i vanlig väfstol från 4 till 10 skaft, skånska allmogeväfnader, damast m. m.
Nina v. Engeström.

Undervisning i llinesömnad meddelas af bildad flicka. Ny metod, utan träckling. Hvarje kurs (pris 15 kr.) omfattar 1 månad, 3 timmar dagl. Elev syr endast eget arbete. Karin Egnér, Nybrogatan 53, 4 tr. Rikstel. 3580. (98)

Lacave y Ca. Äkta Spanska Viner

Doktor Carl Fritzell.

Grefmagnigatan 10.
Invärtes och barnsjukdomar.
Hvardagar kl. 10-1/2 11, 1/2 3-1/2 4. Sön- och huldagar kl. 10-11. Allm. tel. 58 98.

Tandläkare Sjöquist

Drottninggatan 68. Sthlm.

FÖRVARINGSFACK

uthyras af
AKTIEBOLAGET
STOCKHOLMS HANDELSBANK
8 Arsenalsgatan 8.

Sydsvenska Kredit-Aktie-Bolaget,

Stockholm, Fredsgatan 24.
Deposition 5 %
Kapitalräkning 5 %
Sparkasseräkning 5 %
Upp- & Afskrifning 3 %

Högstedt & Co

32 Regeringsgatan 32
— Stockholm —
Specialitet:
Bordeaux- & Bourgoigne-viner
Billiga priser.

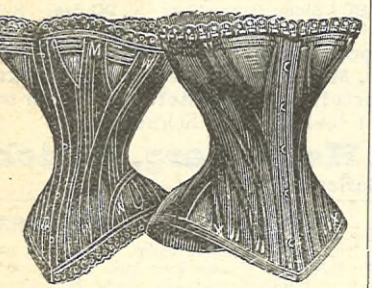
Originellaste Fantasmöbel

i fornordisk stil för glödbörning eller målning. Pris omålad kr. 25, stoppning af soff. o. stol-sitsarne ökar 10: 50. Målad i hvitt och guld, stoppad 50 kr. Målning i önskade kulörer verkställas.
Tidaholms Bruks Aktiefabrik, Tidaholm.
(Försäljning-mag. 27 Beridarebang. 27, Sthlm.)

Aug. Hoffmann
Kungl. hofleverantör
Pianofabrik
18 Lästmakaregatan 18.
Obs. Instrumenter uthyras.

Örebro Kex

Bäst! * Billigast!
Säljes hos herrar Speceri-, Delikatess- och Kaffehandlande.

Snörlifvet La Gracieuse.
Detta så mycket omtyckta och för äldre, kompenta personer rekommenderade snörlif, som förut endast har funnits hos Henric Labatt, finnes nu i stort lager hos underteknad. Snörlifvet tillsändes, om lifvidden uppgives.
Amanda Smedberg,
29 Drottninggatan 29.

Stort sorteradt lager af alla slags

Klädningsstyger

af siden, ylle, linne och bomull
i säsongens alla nyheter.

Sybehörsartiklar och Foderväfnader.

OBS! Fullständigt nytt lager.
Låga, bestämda priser. Goda varor. Största urval.

Profver franko på begäran.
Order å minst 25 kr. levereras fritt vid närmaste järnvägs- eller ångbåtsstation.

K. M. Lundberg,

Stureplan.

Köp alltid radiatorsmör!

I likhet med föregående år utförsäljas
Hvita broderade Remsor
(å madapolam extra prima kvalitéer)
med extra rabatt å hvarje stycke.
I. F. HOLTZ,
H. M. Drottningens Hofleverantör,
7 Brunkebergstorg 7, 35 stora Nygatan 35
och 8 Sturegatan 8.
OBS! Order från landsorten exp. omg. Profver sändas på begäran.

HJULSPORT

är Sveriges enda hjulportstidning och innehåller en mängd läsvärda och upplysande artiklar af stort intresse för både hjulryttare och hjulryttarinnor. — Nya uppfinningar illustreras och beskrivas.
Redaktör är e. o. Kammarakrifvaren **Anders Roswall**, hvarjämte bidrag lämnas af Fil. Kand. **Natte Flygare (Ture Ström)**, **Carl Hamner**, signatören **Lennart Hennings**, Fil. Kand. **Valdemar Langlet**, **Adolf Östberg**, **Per From**, **Lars From** m. fl.
OBS! Prenumerera på posten!

Lars Monténs Neutrala Kärntval till yllevävt och Oleintvål till linnetvävt användes lämpligast sålunda:
1/2 kg. tvål kokas i 2 liter vatten; när tvålen är upplöst, tillsättes under omröring 20 å 25 liter ljumt vatten; i denna utspädda lösning neddoppas plaggen. Vid yllevävt böra såväl lösningen som sköljvatnet hafva 36 å 38 grader.
Finnas hos de flesta specerihandlare samt i mina butiker.
Silfvermedalj i Köpenhamn 1888. Guldmedalj i Stockholm 1897.
N:r 19 Stora Nygatan. — N:r 29 St Paulsgatan.

Oaktadt kaffe nu är billigt,

så bör ni dock betänka att det är mycket skadligt att dricka det enbart, synnerligast de billigaste sorterna, hvarför det är nödvändigt att till vanligt kaffe blanda en hälsosom haffetillsättning för att undvika kaffeförgiftning, och det är af professorer och läkare erkändt att **Stockholms Kaffe-Aktiefabrics Lutuokaffe** blandadt till kaffe gifver den hälsosammaste, billigaste och mest välsmakande kaffedryck. Detta intubikaffe säljes i hvarje välordnad speceri- och diversehandel i paketer å 25 och å 10 öre, men bör man akta sig för alla värdelösa efterapningar, som gå under namn af äkta, prima eller andra benämningar, hvarför man bör efterse att å hvarje paket är tryckt firmans namn, **Stockholms Kaffe-Aktiefabrik**, samt dess fabriksmärke med ordet **Patent**, ty endast dessa äro verkligt äkta och garanterade att innehålla ett hälsosamt och godt fabrikat.

EN UNG FLICKA af familj, elev i Richard Anderssons pianoskola, önskar musik-elever. Priset moderat. Rekommendationer finnas. Svar »Till 99» torde inlämnas å Iduns kontor. (90)

Medaljen
till minne af Konung Oscar II:s 70-års-dag den 21 jan. 1899, säljes hos de flesta Bokhandlare och i Cigarrafärerna i riket samt i parti hos **John Fröberg**, Finspong, och Tenn- & Metallförädlings Akt. Bol., Agnegatan 10, Stockholm. Medaljen kan erhållas i silfver å kr. 15, i brons å kr. 4 och i brittaniemetall å kr. 1: 50.
Vid partiköp rabatt. (S. T. A. 55592)

Medico-Mekaniska Institutet

Zanderska Gymnastiken
Malmtorgsgatan 3.
Allm. Tel. 40 22.
Öppet för herrar 7-10 och 2-1/2; för damer 11-1.
Behandlingen fortgår till 15 maj.
Gymnastikafgifter: 20 kr. pr månad; 50 kr. för 3 månader, 60 kr. för hela värtetimen.
Föreståndare: **D:r Emil Zander**. Träffas för herrar kl. 1/2 8-1/2 10 och 2-4; för damer kl. 11-1.

Sparkassa 5 1/2 proc.
Aktiefbolaget
Stockholms Privat-Assistans.
Bank- & Hufvudkontor
16 Regeringsgatan 16.

LEDIGA PLATSER

PLATS finnes nu genast för en anspråklös flicka af bildad familj, som är barnkär och äger så stor vana vid småbarns skötsel, att hon kan åtaga sig närmaste värden af ett sådant om 2-ne månaders ålder. Den äger företräde, som dessutom är kompetent att lära andra barnet, en flicka om 6 års ålder, första grunderna i läsning. Den sökande bör äfven vara villig deltaga i sömnad och dylika förekommade göromål. Svar med uppgift om ålder och löneanspråk samt åtföljt af fotografi torde sändas till »W. T. H.», Ramsberg p. r. (G. 75497)

EN SNÄLL, BARNKÄR FLICKA, cirka 17 år gammal, erhåller god plats nu genast i bättre familj. Svar till »Barnkär», Allmänna Tidningskontoret, Norrköping (G. 75629)

Plats såsom lärarinna

för flickor i familj på landet erhålles af ungdom, som med bästa vitsord genomgått seminarium i Stockholm eller annat högre läroverk för flickor. Särskildt afseende fästes vid kompetens att undervisa i musik. Ansökningar innehållande betygsafskrifter, uppgifter om den sökandes ålder och egen familj jämte andra rekommendationer, äfvensom löneanspråk torde insändas till »N. Z.», Nordiska snonnsbyrån, Göteborg. (Nord. A.-B. 6704)

ENKEL, SNÄLL FLICKA med vana vid småbarns skötsel och något kunnig i matlagning samt villig deltaga i göromålen inomhus får plats genast i liten familj. Lön 100 kr. Svar med fotografi och uppgift om ålder till »Tore och Margit», Grängesberg. (127)

BÄTTRE FLICKA, villig i alla husliga göromål, barnkär, erhåller genast plats nära Stockholm. Svar till Barnkär, Kungsgatan 14, Tidningskont. (129)

FÖR FRISK, ANSPRÅKSLÖS FLICKA, som vill hafva tillsyn om mindre barn samt deltaga i inom hemmet förekommade göromål, finnes plats nu eller till våren. Den som tagit småskollärarynneexamen har företräde. Svar med uppgift om ålder och löneanspråk sändas till »A-gs», Ashammar p. r. (71)

UNG, SPRÅKKUNNIG, MUSIKALISK DAM med fördelaktigt sätt och utseende får anställning som skrifbiträde och lektis, eventuellt som värddinna, hos godsägare, som tillbringar vintern i hufvudstaden. Svar med uppgift å ålder och villkor samt fotografi till »K. G. G.», Dagens Nyheter hufvudkontor, Stockholm

EN ENKEL OCH ANSPRÅKSLÖS FLICKA, kompetent att undervisa en gosse till inträde i elementarskolan samt uti musik, erhåller anställning å Gotland. Svar med uppgift å pretentioner m. m. sändes till Ingeniör F. Nilsson, Rute. (115)

TILL 24 APRIL önskas en i alla afseenden respektabel person, som kan och vill åtaga sig, att med hjälp, då så behöves, med ordning och omtanke utföra de vanliga hushållsgöromålen i ett cirka 6 personers hushåll på landet, såsom matlagning — äfven finare, då så påfordras — bakning, syltning och dylikt, samt vid husmoderns bortavaro, ansvara för hemmet och barnens vård; med ett ord, en person för hvilken man kan hysa fullt förtroende.
Ansökan jämte betygsafskrifter och rekommendationer samt uppgift om löneanspråk insändas till »Bruk», Hedemora. (110)

SKICKLIG LÄRARINNA önskas för 2-ne flickor om 14 år. Språkskicklighet önskas. Betyg, lönevillkor och fotografi sändes adress kammarherre C. C:son Wästfelt, Kölingsholm & Kyllingared. (133)

PLATS I TJÄNSTEMANNAFAMILJ finnes på grund af sjukdom, för en jungfru van att tjäna ensam och kan ansvara för matlagningen. Fina rekommendationer fordras. 19 Tyska brunn, 3 tr., Stockholm. (135)

FÖR LÄRARINNA,

som genomgått Stora lärarinneseminarier och äfven undervisar i musik, finnes af en händelse plats i Södra Dalarne att tillträda nu genast. Betyg, referenser, löneanspråk samt fotografi insändas till »Bekvämt plats», Dala-Husby p. r. (123)

LÄRARINNA med någon undervisningsvana önskas med snaraste i en prästgård för att undervisa tvänne flickor i vanliga skolämnen samt musik. Hjälp i skrifgöromål någon gång löneanspråk torde uppgifvas. Svar till »Sofia», Kringlestad, Allsörns län. (125)

PLATSSÖKANDE.

INFÖDD ENGELSKA
önskar undervisa i engelska och musik i privat hus med början i april eller maj. På lön fastes ej så mycket afseende som på ett godt bemötande. Reflekterande vände sig till Kamrer Biller, Nybrogatan 27, 3 tr., Stockholm. (S. T. A. H. 3884)

EN BILDAD, MUSIKALISK, men anspråklös FLICKA med glad lyne önskar plats i ett respektabelt hem, helst där husmor saknas. Hon vill med ordning och sparsamhet sköta hemmet samt med kärlek vårda barnen, om sådana finnas. Goda referenser. Svar till »A. X.», Norrköping p. r. (G. 75614)

EN UNG, ANSPRÅKSLÖS FLICKA, som genomgått 7-klasstigt läroverk, önskar komma i god familj, helst på landet för att undervisa mindre barn. Svar till — a, Uddavalla p. r. (128)

UNG, BÄTTRE FLICKA önskar plats som hjälp och sällskap åt äldre fruntimmer eller familj. Är villig deltaga inom hemmet förefallande göromål. Svar märkt »Sörmländska», Nyköpings postkontor (130)

SOM HUSFÖRESTÄNDARINNA önskar ett bättre fruntimmer plats hos ungar eller ånkling eller i familj där fru finnes. Finnes barn utlovas öm och moderlig vård. På lön fastes mindre afseende än på ett bildadt hem. Svar till »A.», Värmlands Björneborg. (S. T. A. 6 958)

UNDERVISNINGSVAN LÄRARINNA söker plats i familj på landet för att läsa med nybörjare. Goda betyg finnas. Svar till »Eva», Västerås p. r. (116)

EN UNG FLICKA af god familj önskar komma i bildadt hem på landet. Önskar deltaga i husliga göromål. En mindre betalning erlägges. Svar till »E. F.», Iduns exp. (104)

EN UNG FLICKA önskar komma i en familj för att lära allt hvad till ett väl ordnat hushåll hör. Äfven villig att betala något. Svar till »X 20», Mönsterås p. r. (114)

GEBILDETE JUNGE DAME (Lübeckin) sucht Stellung in feinem Hause als Gesellschafterin oder bei Kindern Öfl. u. »H. 5», an Hasse's Ann. Exp. Lübeck

EN UNG DAM, nordtyska, söker plats såsom guvernant eller sällskapsdam, talar flytande fransyska. Har tagit examen i Paris och prel. examen i Tyskland. Svar till G. S. Rekommendation erhålles genom Fröken Lily Härd af Segerstad, Vasag 4, Stockholm. (136)

PLATS ÖNSKAS nu genast för en ung flicka att komma i prästgård eller annat bättre hem på landet för att lära alla inom ett hem förekommade sysslor. Svar till Fru I. Sjöberg, Oskarshamn. (134)

EN FLICKA AF GOD FAMILJ önskar anställning såsom biträde i en finare affär i landsorten; har små pretentioner, men önskar blifva ansett såsom medlem i ett godt och aktadt hem. Svar torde lämnas under adress »Enkel och villig», Iduns exp., Stockholm. (137)

EN VILLIG, ANSPRÅKSLÖS FLICKA, med häg och lust för handel, önskar anställning såsom biträde i en finare affär i landsorten; har små pretentioner, men önskar blifva ansett såsom medlem i ett godt och aktadt hem. Svar torde lämnas under adress »Mercurius», Iduns exp., Stockholm.

EN FLICKA önskar inackordering i bildadt hem på landet. Svar med billiga gaste prisuppgift under adress »Kerstin», Jönköping p. r. (131)

INACKORDERING PÅ LANDET från början eller mediet af april önskas af en ung flicka i ett godt, bildadt och gladt hem, där tillfälle finnes att lära hushåll m. m. Svar med uppgift om pris m. m. torde snarast sändas till »C. L.» under adress Nordiska annonsbyrån, Göteborg. (Nord. A.-B. 6696)

EN PRÄSTGÅRD uti Östergötland mottagas flickor till inackordering. Undervisning lämnas i handarbeten, väfnader och hushållsgöromål m. m. Svar till N. N., adress Fru Olsson, Berek, Tranås. (123)